



Arrest

nr. 255 228 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. DOUTREPONT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 12 juni 2019.

1.2. Verzoekers worden op 14 februari en 21 oktober 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 21 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. A.C.K.H., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd geboren op 2 april 1996 in Usulután, El Salvador. Van uw geboorte tot aan uw vertrek woonde u in het kustdorp El Espino in de gemeente Jucuarán in het departement Usulután. Vanaf uw veertien jaar was u visser van beroep. In 2010 kocht uw vader een eigen boot waarmee jullie vanaf toen samen gingen vissen. Tijdens het visseizoen van november tot februari ging u vissen op open zee. Van februari tot juni ging u steeds krabben en langoustines vangen in de mangrove. Sinds december 2015 bent u getrouwd met E. d. C. R. d. A. (DVZ X, CGVS X), die momenteel met u in België verblijft. Samen hebben jullie één zoontje A. S. A. R. (DVZ X). Uw vrouw hielp u steeds door een deel van uw vangst te gaan verkopen. Als er veel toeristen waren dan verkocht ze producten op het strand, wanneer er weinig toeristen waren ging ze iets verder in de wijken en dorpen verkopen. De rest verkocht u aan ondernemers.

Uw moeder M. E. C. d. A. (DVZ X, CGVS X) en uw vader J. U. A. A. (DVZ X, CGVS X) kregen allebei een statuut van internationale bescherming in België en wonen hier, samen met uw twee zussen, al enkele jaren (uw moeder sinds augustus 2015, uw vader sinds juni 2016). U wilde al eerder naar België komen, maar uw familie had onvoldoende middelen om ook voor u en uw gezin een vliegticket te kopen. Uw vader probeerde lange tijd zijn boot te verkopen maar door de onveiligheid in uw regio had niemand er interesse in.

In januari 2016 was uw schoonvader in de buurt toen enkele bendeleden in El Espino een zakenman vermoordden. De bendeleden dachten dat uw schoonvader getuige was dus werd hij bedreigd. Hij had niets gezien, maar het was voor hem niet meer veilig. Hij ging met zijn gezin in Ereguayquín wonen en keerde nooit meer terug naar El Espino. Uw vrouw bleef bij u in El Espino.

Op 10 november 2018 slaagde u er eindelijk in de boot van uw vader te verkopen voor 2500 dollar. U zou hierna naar België kunnen vertrekken. Bendeleden uit uw buurt kwamen te weten dat de boot verkocht was en begonnen u vanaf 15 november 2018 af te persen. U moest hen vanaf toen elke dag 60 dollar betalen. Na 15 dagen had u al 900 dollar betaald. U kon dit niet volhouden en ging met één van de bendeleden spreken om het bedrag te verlagen. Hij ging akkoord en vanaf toen moest u elke dag 50 dollar per dag betalen.

Op 20 januari 2019 was u samen met uw vrouw en zoontje naar de kerk gegaan. Op terugweg werden jullie tegengehouden door een bendelid dat een wapen op jullie richtte. Er was een avondklok ingesteld en jullie waren te laat. Naast het bendelid stonden nog enkele bendeleden die u herkenden als de zoon van de man die hen soms vervoerde. Omdat ze u herkenden als iemand die in de buurt woonde lieten ze jullie uiteindelijk toch passeren.

Verder haalt u ook een éénmalig incident aan waarbij u bestolen werd toen u nog met uw eigen boot aan het vissen was op zee. Enkele bendeleden benaderden u op het water en verplichtten u uw vangst af te geven.

Naast uw persoonlijke problemen haalt u nog verschillende gebeurtenissen aan uit uw buurt om de onveiligheid van de regio aan te tonen. In 2016 en 2017 werden verschillende mensen vermoord, onder wie een politieagent en een neef van uw vader. U haalt aan dat de veiligheid in El Espino er niet beter op geworden is. Toen u al in België was werden nog twee personen vermoord aan de ingang van El Espino en op 4 februari 2020 stalen enkele bendeleden de boot van een lokaal zakenman.

In april 2019 ging uw moeder een lening aan om vliegtickets voor jullie te kopen, op 25 mei 2019 zouden jullie vertrekken. Jullie bleven de bendeleden betalen tot de dag van jullie vertrek.

Op 25 mei 2019 nam u met uw gezin het vliegtuig van El Salvador naar Spanje en de volgende dag van Spanje naar België, waar u op 12 juni 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u om te komen door de onveiligheid die heerst in uw land. Ook vreest u gedood te worden omdat u terugkeert naar El Salvador nadat u het land verliet.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort en dat van uw vrouw en zoon, de nationale identiteitskaart (DUI) van uzelf en uw vrouw, uw beroepskaart als visser, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakte van jullie zoon, uw huwelijksakte en uw diploma's van school. Op 10 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen aangaande jullie eerste interview bij DVZ.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aannemelijk maakt omdat geen geloof wordt gehecht aan uw asielaanvraag. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in El Salvador een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend.** Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Als hoofdmotief voor uw vertrek uit het land haalt u aan dat u werd afgeperst door leden van de bende MS. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers niet consistent en ongeloofwaardig. Bovendien zijn er ook verschillende tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u voor november 2018 nooit problemen hebt gehad met de bendeleden in uw land. U verklaart van hen geen vriend te zijn geweest en geen vijand.

Volgens u begonnen de problemen doordat u uw boot verkocht had op 10 november 2018 (CGVS X – 14.02.20, p.13).

Wat betreft de afpersing verklaart u dat u vanaf 15 november 2018 gedurende 15 dagen 60 dollar per dag moest betalen en daarna nog bijna zes maanden, tot 25 mei 2019, 50 dollar per dag en dit aan bendeleden van de bende MS. Het is echter niet te geloven dat uw economische situatie toeliet dergelijk bedrag met die frequentie te betalen tot aan uw vertrek op 25 mei 2019.

Uit uw verklaringen tijdens beide persoonlijke onderhouds blijkt immers dat u maximum ongeveer 400 dollar kon verdienen in één maand en dit wanneer het een goede maand was. Sommige maanden kon u veel verdienen, andere maanden verdiende u bijvoorbeeld maar 100 dollar omdat het winter was of de dieren schaarser werden. Dit inkomen is het totale inkomen van u en uw vrouw. Zij verkocht immers wat u ving en jullie kochten ook nog extra goederen aan om te verkopen. Af en toe ging zij nog extra werken in het restaurant Pollo Campestre in El Espino. Als zij hier een hele dag ging werken verdiende zij 8 dollar. Sporadisch werkte u zelf nog in de bouw, maar dat was enkel wanneer men u nodig had en steeds maar enkele dagen. U verdiende 10 dollar per dag als u een hele dag ging werken (CGVS X – 14-02-20, p.8-9, p.18-19, CGVS X – 21.10.20, p.5-8, CGVS X – 14.02.20, p.7). Rekening houdende met uw inkomen is het dan ook niet te geloven dat u het laatste half jaar voor uw vertrek tot 1500 dollar per maand kon betalen aan de bendeleden.

Bovendien bent u niet consequent in uw verklaringen over wat u nu precies verdiende per maand. Op een bepaald moment wordt u erop gewezen dat als u zeven dagen 50 dollar moest betalen dat dat neerkomt op 350 dollar per week (of zowat 1500 per maand) en dat dat toch niet mogelijk is. U verklaart dat het wel kon aangezien uw vrouw gemakkelijk 100 dollar per dag kon verdienen als ze goed verkocht, soms zelfs 120 of 140 dollar. U wordt geconfronteerd met het feit dat uw vrouw zei dat ze maar 60 dollar per dag kon verdienen en soms maar 20 of 30, waarop u zegt dat ze misschien in de war was of niet goed meer weet wat ze verdiende (CGVS X – 14.02.20, p.19). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud beweert uw vrouw dan weer dat jullie soms 90 of 100 dollar per dag verdienen. Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen zegt ze dat het meer was in de periode toen u ging vissen in de mangrove dan wanneer u op zee ging (CGVS X – 21.10.20, p.6). Zelf stelt u tijdens uw tweede interview dat het erg afhangt van verschillende factoren hoeveel u nu precies verdiende. Soms was het tij of het weer slecht en verdiende u weinig, als de factoren gunstig waren verdiende u veel. Over het algemeen blijft u echter bij uw verklaringen dat u in een goede maand zo'n 400 dollar verdient en dat de visvangst uw enige bron van inkomsten was. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u plots vanaf u werd afgeperst meer dan 1000 dollar per maand extra verdiende enkel en alleen door harder te werken. U stelt ook nog drie maal geld te hebben gekregen van uw vader, maar hierbij ging het om lage bedragen van 30, 40 en 60 euro en dus onvoldoende om te kunnen verklaren dat u dagelijks de renta kon betalen (CGVS X – 21.10.20, p.4-6). Bovendien had u naast het geld voor de renta ook nog geld nodig voor andere uitgaven zoals eten voor uzelf en uw vrouw en producten voor de baby. Wanneer geconfronteerd met deze berekening blijft u erbij dat het u de laatste maanden voor uw vertrek wel lukte om door te vissen in de mangrove 1500 dollar per maand te verdienen (CGVS X - 21.10.20, p.8). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de afpersing die u zou hebben moeten betalen.

Het feit dat u de boot van uw vader verkocht had voor 2500 dollar kan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niets wijzigen. U verklaart namelijk zelf dat van het geld van de boot nog maar 100 of 200 dollar overbleef tegen de maand februari (CGVS X – 14.02.20, p.12). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u voldoende geld zou hebben gehad om de afpersing te betalen.

Verder zijn er verschillende tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw die de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantasten. Wat betreft het geld dat jullie ontvangen hebben bij de verkoop van de boot beweert u dat jullie het geld op de bank wilden zetten, maar dat jullie hiervoor geen tijd hadden en dat jullie dan renta moesten beginnen betalen. Volgens u waren jullie ook te bang om het geld op de bank te gaan zetten (CGVS X – 14.02.20, p.14). Uw vrouw daarentegen beweert dat jullie het geld één dag na ontvangst op de bank gingen zetten in El Transito in San Miguel (CGVS X – 21.10.20, p.9). Wanneer u tijdens uw tweede interview geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid verandert u uw verklaring en zegt u dat u het geld op de bank ging storten, maar dat u ook een deel thuis hield (CGVS X – 21.10.20, p.8). Een bewering die niet overeenkomt met wat u eerder zei. Het feit dat u uw verklaring gewoon aanpast wanneer geconfronteerd met een tegenstrijdigheid doet verdere twijfels rijzen aangaande uw algemene geloofwaardigheid.

Ook over het hoe en wat van de afpersing zijn jullie verklaringen niet samenhangend. Over het innen van de afpersing zegt u dat er elke dag iemand naar uw huis kwam om het geld op te halen. U wordt gevraagd hoe veel verschillende personen er zo kwamen maar zegt dat u het totaal niet zou kunnen zeggen omdat u zo veel maanden moest betalen en u moe was van het werken, “dat het er drie, vier in totaal waren, veel verschillende gezichten” (CGVS X – 14.02.20, p.17). Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en kunnen geen duidelijk beeld scheppen over de omstandigheden van de afpersing. Uw vrouw verklaart dat het steeds dezelfde man was die elke dag langskwam, namelijk A. of E. P.. Zij geeft wel aan dat het heel soms iemand anders was, namelijk Cancun, maar dat zij de enige twee waren die naar het huis kwamen. Tijdens uw tweede interview verklaart u dan weer dat het maar twee personen waren (CGVS X – 21.10.20, p.6). Opnieuw een tegenstrijdigheid waardoor uw geloofwaardigheid in het gedrang komt. Verder verklaart uw vrouw ook dat ze zelf nooit met deze personen sprak en dat u degene was die altijd de renta betaalde (CGVS X – 21.10.20, p.8). Wat betreft de overhandiging van het geld zegt u dat u zich één of twee keer herinnert dat uw vrouw het overhandigde. U verklaart deze tegenstrijdigheid door te zeggen dat zij het zich misschien niet goed herinnert en dat ze een trauma heeft (CGVS X – 21.10.20, p.6-7). Mocht uw vrouw echter effectief benadeelden betaald hebben mag toch van haar worden verwacht dat zij kan getuigen over dergelijke stresserende situatie. Het feit dat jullie ook hier tegenstrijdige verklaringen over afleggen doet verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

Naast de afpersing spreekt u ook over een incident op 20 januari 2019 waarbij enkele benadeelden jullie tegen hielden op weg naar huis. Uw was met uw vrouw en zoontje naar de kerk geweest en jullie hadden de avondklok verbroken. Volgens uw verklaringen ging het echter wel om een avondklok om mensen die niet uit het gebied waren buiten te houden. De benadeelden waren immers bang dat leden van een rivaliserende bende als toerist naar El Espino zouden komen en zo hun regio zouden binnen komen of in de gaten zouden houden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het om een éénmalig incident gaat waarbij u niet om persoonlijke reden geïsoleerd werd, u geeft immers aan dat u de zone binnen mocht vanaf ze u herkend hadden (CGVS X – 21.10.20, p.9-10). Bovendien geeft u aan dat de avondklok willekeurig werd ingesteld en dat het niet ging om een vaste avondklok. Door de jaren heen werd er al wel eens vaker een avondklok ingesteld. In die periodes respecteerden jullie zo goed mogelijk het uur en aangezien het geen vaste avondklok was ging u wel nog naar de kerk en ondervond u geen verdere problemen (CGVS X – 21.10.20, p.10-11). Uit dit incident kan dan ook geen risico op vervolging bij terugkeer worden afgeleid.

Wat betreft de keer dat u beroofd werd op zee dient te worden opgemerkt dat het gaat om een geïsoleerd crimineel incident waarbij u uw vangst van die dag kwijt was. Verder hebt u van deze gebeurtenis geen gevolgen ondervonden en daarna kon u nog steeds met uw eigen boot gaan vissen (CGVS X – 21.10.20, p.8-9). Bijgevolg is deze gebeurtenis dan ook onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Ter illustratie van de onveiligheid in uw regio spreekt u nog over verschillende moorden die zich doorheen de jaren voordeden. Zo werd de neef van uw vader vermoord in 2016, volgens de geruchten omdat hij te veel praatte. In augustus 2019 werden twee benadeelden vermoord aan de ingang van El Espino. Nog volgens uw verklaringen werden ook verschillende zakenmannen vermoord (CGVS X – 14.02.20, p.12-13, CGVS X – 21.10.20, p.12-13). Hoewel het hier telkens om zware feiten gaat, kan uit deze specifieke incidenten evenmin een nood aan bescherming worden afgeleid aangezien u hierbij niet persoonlijk betrokken was.

Tot slot halen u en uw vrouw ook de problemen van uw ouders aan. Zo moest uw vader moest verschillende keren benadeelden vervoeren wanneer ze zich wilden verplaatsen binnen het departement (CGVS X – 14.02.20, p.12, CGVS X – 21.10.20, p.13-14). Zelf hebben jullie echter geen directe gevolgen ondervonden van het feit dat zij eerder problemen hadden. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale

beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Ook wordt nog opgemerkt dat jullie beide aangeven dat jullie al vroeger, en dus voor de start van jullie persoonlijke problemen, plannen hadden om naar België te komen. Jullie waren aan het wachten op het moment waarop jullie zouden kunnen vertrekken. (CGVS X – 14.02.20, p.9-10, CGVS X – 14.02.20, p.7-8).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt uw beroepskaart neer, een vergunning van de boot van uw vader en een foto van die boot, deze bevestigen dat jullie vissers waren en dat u een eigen boot had, wat op dit moment door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. U legt ook nog een foto van een auto voor. Het is mogelijk dat deze auto effectief die van uw vader is, hoe dan ook verandert het feit dat hij een auto had niets aan de inhoud van de beslissing.

Daarnaast legt u nog uw internationaal paspoort, het internationaal paspoort van uw vrouw en van uw zoon, jullie nationale identiteitskaart, uw geboorteakte, die van uw vrouw en van uw zoon en de huwelijksakte van u en uw vrouw voor. Deze documenten bevestigen jullie identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Ook de diploma's en schoolresultaten die u indient hebben geen verdere invloed op de inhoud van de beslissing.

Op 10 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande uw eerste interview bij DVZ. Met deze opmerkingen werd rekening gehouden en alle door u aangehaalde feiten zijn tijdens uw twee persoonlijke onderhouds uitvoerig aan bod gekomen. Verder veranderen deze opmerkingen niets aan de genomen beslissing.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf

in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. R.D.A.E.D.C., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd geboren op 21 januari 1993 in Usulután, El Salvador. Uw vader was predikant en jullie woonden daarom op veel verschillende plaatsen. In 2013 verhuisden jullie naar het kustdorp El Espino in de gemeente Jucuarán in het departement Usulután waar u uw man, K. H. A. C. (DVZ X, CGVS X), leerde kennen. In 2015 trouwde u met hem en gingen jullie samenwonen in El Espino. Samen hebben jullie één zoontje A. S. A. R. (DVZ X). Uw man was visser en ging van november tot februari steeds vissen op open zee. Van februari tot juni ging hij krabben en langoustines vangen in de mangrove. U hielp hem zijn vangst te verkopen. Als er veel toeristen waren verkocht u producten op het strand, als er weinig toeristen waren ging u in wijken en dorpen verkopen.

Uw schoonmoeder M. E. C. d. A. (X, CGVS X) en uw schoonvader J. U. A. A. (X, CGVS X) kregen allebei een statuut van internationale bescherming in België en wonen hier, samen met hun twee dochters, al enkele jaren (uw schoonmoeder sinds augustus 2015, uw schoonvader sinds juni 2016). U en uw man wilden al eerder naar België komen, maar de familie had onvoldoende middelen om ook voor uw man en zijn gezin een ticket te kopen. Uw schoonvader wilde zijn boot al lang verkopen maar door de onveiligheid in de regio had niemand er interesse in.

In januari 2016 was uw vader in de buurt toen enkele bendeleden in El Espino een zakenman vermoordden. De bendeleden dachten dat hij iets gezien had dus werd hij bedreigd. Hij had niets gezien, maar het was voor hem niet meer veilig. Hij ging met zijn gezin in Ereaguayquín wonen en keerde nooit meer terug naar El Espino. Zelf bleef u bij uw man in El Espino.

Op 10 november 2018 slaagde uw man er eindelijk in de boot te verkopen voor 2500 dollar. u zou hierna naar België kunnen vertrekken. Bendeleden uit uw buurt kwamen te weten dat de boot verkocht was en begonnen jullie vanaf 15 november 2018 te af te persen. Uw man moest hen vanaf die dag elke dag 60 dollar betalen. Na 15 dagen had hij al 900 dollar betaald. Jullie konden dit niet volhouden en uw man ging met één van de bendeleden spreken om het bedrag te verlagen. Hij ging akkoord en vanaf toen moesten jullie elke dag 50 dollar per dag betalen.

Op 20 januari 2019 was u samen met uw man en zoontje naar de kerk gegaan. Op terugweg werden jullie tegengehouden door een bendelid dat een wapen op jullie richtte. Er was een avondklok ingesteld en jullie waren te laat. Naast het bendelid stonden nog enkele bendeleden die uw man herkenden als de zoon van de man die hen soms vervoerde. Omdat ze hem herkenden lieten ze jullie uiteindelijk toch passeren.

Verder haalt uw man een éénmalig incident aan waarbij hij bestolen werd toen hij met zijn boot aan het vissen was op zee. Enkele bendeleden benaderden hem op het water en verplichtten hem zijn vangst af te geven.

Naast de persoonlijke problemen haalt uw man nog verschillende gebeurtenissen aan uit uw buurt om de onveiligheid van de regio aan te tonen. In 2016 en 2017 werden verschillende mensen vermoord, waaronder een politieagent en een neef van uw schoonvader. Uw man haalt aan dat de veiligheid in El Espino er niet beter op geworden is.

Toen jullie al in België waren werden nog twee personen vermoord aan de ingang van El Espino en op 4 februari 2020 stalen enkele bendeleden de boot van een lokaal zakenman.

In april 2019 ging uw schoonmoeder een lening aan om vliegtickets voor jullie te kopen, op 25 mei 2019 zouden jullie vertrekken. Jullie bleven de bendeleden betalen tot de dag van jullie vertrek.

Op 25 mei 2019 nam u met uw gezin het vliegtuig van El Salvador naar Spanje en de volgende dag van Spanje naar België, waar u op 12 juni 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u om te komen door de onveiligheid die heerst in uw land. Ook vreest u gedood te worden omdat u terugkeert naar El Salvador nadat u het land verliet.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort en dat van uw man en zoon, de nationale identiteitskaart (DUI) van uzelf en uw man, de beroepskaart van uw man, uw geboorte akte, de geboorteakte van uw man, de geboorteakte van jullie zoon, uw huwelijksakte, uw diploma's van school. Op 10 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen aangaande jullie eerste interview bij DVZ.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk maakt omdat geen geloof wordt gehecht aan uw asielaanvraag. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in El Salvador een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw hoofde rechtvaardigt.

*Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

*Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.*

Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man K. H. A. C.. In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw echtgenoot. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Als hoofdmotief voor uw vertrek uit het land haalt u aan dat u werd afgeperst door leden van de bende MS. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers niet consistent en ongeloofwaardig. Bovendien zijn er ook verschillende tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u voor november 2018 nooit problemen hebt gehad met de bendeleden in uw land. U verklaart van hen geen vriend te zijn geweest en geen vijand. Volgens u begonnen de problemen doordat u uw boot verkocht had op 10 november 2018 (CGVS X – 14.02.20, p.13).

Wat betreft de afpersing verklaart u dat u vanaf 15 november 2018 gedurende 15 dagen 60 dollar per dag moest betalen en daarna nog bijna zes maanden, tot 25 mei 2019, 50 dollar per dag en dit aan bendeleden van de bende MS. Het is echter niet te geloven dat uw economische situatie toeliet dergelijk bedrag met die frequentie te betalen tot aan uw vertrek op 25 mei 2019.

Uit uw verklaringen tijdens beide persoonlijke onderhouds blijkt immers dat u maximum ongeveer 400 dollar kon verdienen in één maand en dit wanneer het een goede maand was. Sommige maanden kon u veel verdienen, andere maanden verdiende u bijvoorbeeld maar 100 dollar omdat het winter was of de dieren schaarser werden. Dit inkomen is het totale inkomen van u en uw vrouw. Zij verkocht immers wat u ving en jullie kochten ook nog extra goederen aan om te verkopen. Af en toe ging zij nog extra werken in het restaurant Pollo Campestre in El Espino. Als zij hier een hele dag ging werken verdiende zij 8 dollar. Sporadisch werkte u zelf nog in de bouw, maar dat was enkel wanneer men u nodig had en steeds maar enkele dagen. U verdiende 10 dollar per dag als u een hele dag ging werken (CGVS X – 14-02-20, p.8-9, p.18-19, CGVS X – 21.10.20, p.5-8, CGVS X – 14.02.20, p.7). Rekening houdende met uw inkomen is het dan ook niet te geloven dat u het laatste half jaar voor uw vertrek tot 1500 dollar per maand kon betalen aan de bendeleden.

Bovendien bent u niet consequent in uw verklaringen over wat u nu precies verdiende per maand. Op een bepaald moment wordt u erop gewezen dat als u zeven dagen 50 dollar moest betalen dat dat neerkomt op 350 dollar per week (of zowat 1500 per maand) en dat dat toch niet mogelijk is. U verklaart dat het wel kon aangezien uw vrouw gemakkelijk 100 dollar per dag kon verdienen als ze goed verkocht, soms zelfs 120 of 140 dollar. U wordt geconfronteerd met het feit dat uw vrouw zei dat ze maar 60 dollar per dag kon verdienen en soms maar 20 of 30, waarop u zegt dat ze misschien in de war was of niet goed meer weet wat ze verdiende (CGVS X – 14.02.20, p.19). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud beweert uw vrouw dan weer dat jullie soms 90 of 100 dollar per dag verdienen. Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen zegt ze dat het meer was in de periode toen u ging vissen in de mangrove dan wanneer u op zee ging (CGVS X – 21.10.20, p.6). Zelf stelt u tijdens uw tweede interview dat het erg afhangt van verschillende factoren hoeveel u nu precies verdiende. Soms was het tij of het weer slecht en verdiende u weinig, als de factoren gunstig waren verdiende u veel. Over het algemeen blijft u echter bij uw verklaringen dat u in een goede maand zo'n 400 dollar verdient en dat de visvangst uw enige bron van inkomsten was. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u plots vanaf u werd afgeperst meer dan 1000 dollar per maand extra verdiende enkel en alleen door harder te werken. U stelt ook nog drie maal geld te hebben gekregen van uw vader, maar hierbij ging het om lage bedragen van 30, 40 en 60 euro en dus onvoldoende om te kunnen verklaren dat u dagelijks de renta kon betalen (CGVS X – 21.10.20, p.4-6). Bovendien had u naast het geld voor de renta ook nog geld nodig voor andere uitgaven zoals eten voor uzelf en uw vrouw en producten voor de baby. Wanneer geconfronteerd met deze berekening blijft u erbij dat het u de laatste maanden voor uw vertrek wel lukte om door te vissen in de mangrove 1500 dollar per maand te verdienen (CGVS X - 21.10.20, p.8). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de afpersing die u zou hebben moeten betalen.

Het feit dat u de boot van uw vader verkocht had voor 2500 dollar kan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niets wijzigen. U verklaart namelijk zelf dat van het geld van de boot nog maar 100 of 200 dollar overbleef tegen de maand februari (CGVS X – 14.02.20, p.12). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u voldoende geld zou hebben gehad om de afpersing te betalen.

Verder zijn er verschillende tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw die de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantasten. Wat betreft het geld dat jullie ontvangen hebben bij de verkoop van de boot beweert u dat jullie het geld op de bank wilden zetten, maar dat jullie hiervoor geen tijd hadden en dat jullie dan renta moesten beginnen betalen. Volgens u waren jullie ook te bang om het geld op de bank te gaan zetten (CGVS X – 14.02.20, p.14). Uw vrouw daarentegen beweert dat jullie het geld één dag na ontvangst op de bank gingen zetten in El Transito in San Miguel (CGVS X – 21.10.20, p.9). Wanneer u tijdens uw tweede interview geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid verandert u uw verklaring en zegt u dat u het geld op de bank ging storten, maar dat u ook een deel thuis hield (CGVS X – 21.10.20, p.8). Een bewering die niet overeenkomt met wat u eerder zei. Het feit dat u uw verklaring gewoon aanpast wanneer geconfronteerd met een tegenstrijdigheid doet verdere twijfels rijzen aangaande uw algemene geloofwaardigheid.

Ook over het hoe en wat van de afpersing zijn jullie verklaringen niet samenhangend. Over het innen van de afpersing zegt u dat er elke dag iemand naar uw huis kwam om het geld op te halen. U wordt gevraagd hoe veel verschillende personen er zo kwamen maar zegt dat u het totaal niet zou kunnen zeggen omdat u zo veel maanden moest betalen en u moe was van het werken, “dat het er drie, vier in totaal waren, veel verschillende gezichten” (CGVS X – 14.02.20, p.17). Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en kunnen geen duidelijk beeld scheppen over de omstandigheden van de afpersing. Uw vrouw verklaart dat het steeds dezelfde man was die elke dag langskwam, namelijk A. of E. P.. Zij geeft wel aan dat het heel soms iemand anders was, namelijk Cancun, maar dat zij de enige twee waren die naar het huis kwamen. Tijdens uw tweede interview verklaart u dan weer dat het maar twee personen waren (CGVS X – 21.10.20, p.6). Opnieuw een tegenstrijdigheid waardoor uw geloofwaardigheid in het gedrang komt. Verder verklaart uw vrouw ook dat ze zelf nooit met deze personen sprak en dat u degene was die altijd de renta betaalde (CGVS X – 21.10.20, p.8). Wat betreft de overhandiging van het geld zegt u dat u zich één of twee keer herinnert dat uw vrouw het overhandigde. U verklaart deze tegenstrijdigheid door te zeggen dat zij het zich misschien niet goed herinnert en dat ze een trauma heeft (CGVS X – 21.10.20, p.6-7). Mocht uw vrouw echter effectief benadeelden betaald hebben mag toch van haar worden verwacht dat zij kan getuigen over dergelijke stresserende situatie. Het feit dat jullie ook hier tegenstrijdige verklaringen over afleggen doet verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

Naast de afpersing spreekt u ook over een incident op 20 januari 2019 waarbij enkele benadeelden jullie tegen hielden op weg naar huis. Uw was met uw vrouw en zoontje naar de kerk geweest en jullie hadden de avondklok verbroken. Volgens uw verklaringen ging het echter wel om een avondklok om mensen die niet uit het gebied waren buiten te houden. De benadeelden waren immers bang dat leden van een rivaliserende bende als toerist naar El Espino zouden komen en zo hun regio zouden binnen komen of in de gaten zouden houden. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het om een éénmalig incident gaat waarbij u niet om persoonlijke reden geïsoleerd werd, u geeft immers aan dat u de zone binnen mocht vanaf ze u herkend hadden (CGVS X – 21.10.20, p.9-10). Bovendien geeft u aan dat de avondklok willekeurig werd ingesteld en dat het niet ging om een vaste avondklok. Door de jaren heen werd er al wel eens vaker een avondklok ingesteld. In die periodes respecteerden jullie zo goed mogelijk het uur en aangezien het geen vaste avondklok was ging u wel nog naar de kerk en ondervond u geen verdere problemen (CGVS X – 21.10.20, p.10-11). Uit dit incident kan dan ook geen risico op vervolging bij terugkeer worden afgeleid.

Wat betreft de keer dat u beroofd werd op zee dient te worden opgemerkt dat het gaat om een geïsoleerd crimineel incident waarbij u uw vangst van die dag kwijt was. Verder hebt u van deze gebeurtenis geen gevolgen ondervonden en daarna kon u nog steeds met uw eigen boot gaan vissen (CGVS X – 21.10.20, p.8-9). Bijgevolg is deze gebeurtenis dan ook onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Ter illustratie van de onveiligheid in uw regio spreekt u nog over verschillende moorden die zich doorheen de jaren voordeden. Zo werd de neef van uw vader vermoord in 2016, volgens de geruchten omdat hij te veel praatte. In augustus 2019 werden twee benadeelden vermoord aan de ingang van El Espino. Nog volgens uw verklaringen werden ook verschillende zakenmannen vermoord (CGVS X – 14.02.20, p.12-13, CGVS X – 21.10.20, p.12-13).

Hoewel het hier telkens om zware feiten gaat, kan uit deze specifieke incidenten evenmin een nood aan bescherming worden afgeleid aangezien u hierbij niet persoonlijk betrokken was.

Tot slot halen u en uw vrouw ook de problemen van uw ouders aan. Zo moest uw vader moest verschillende keren benadeelden vervoeren wanneer ze zich wilden verplaatsen binnen het departement

(CGVS X – 14.02.20, p.12, CGVS X – 21.10.20, p.13-14). Zelf hebben jullie echter geen directe gevolgen ondervonden van het feit dat zij eerder problemen hadden. Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Ook wordt nog opgemerkt dat jullie beide aangeven dat jullie al vroeger, en dus voor de start van jullie persoonlijke problemen, plannen hadden om naar België te komen. Jullie waren aan het wachten op het moment waarop jullie zouden kunnen vertrekken. (CGVS X – 14.02.20, p.9-10, CGVS X – 14.02.20, p.7-8).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt uw beroepskaart neer, een vergunning van de boot van uw vader en een foto van die boot, deze bevestigen dat jullie vissers waren en dat u een eigen boot had, wat op dit moment door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. U legt ook nog een foto van een auto voor. Het is mogelijk dat deze auto effectief die van uw vader is, hoe dan ook verandert het feit dat hij een auto had niets aan de inhoud van de beslissing.

Daarnaast legt u nog uw internationaal paspoort, het internationaal paspoort van uw vrouw en van uw zoon, jullie nationale identiteitskaart, uw geboorteakte, die van uw vrouw en van uw zoon en de huwelijksakte van u en uw vrouw voor. Deze documenten bevestigen jullie identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Ook de diploma's en schoolresultaten die u indient hebben geen verdere invloed op de inhoud van de beslissing.

Op 10 februari 2020 ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande uw eerste interview bij DVZ. Met deze opmerkingen werd rekening gehouden en alle door u aangehaalde feiten zijn tijdens uw twee persoonlijke onderhouds uitvoerig aan bod gekomen. Verder veranderen deze opmerkingen niets aan de genomen beslissing.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des

procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Verzoekers betwisten vooreerst de stelling van het CGVS dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar de UNHCR “Guidelines” over het beginsel van bepaalde sociale groep en de UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 en stellen dat het bezitten van een handelszaak, of het hebben van een inkomen moet worden onderzocht vanuit het standpunt van het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Zij stellen dat een handelaar, zoals verzoeker, in de Salvadoraanse maatschappij wordt geïdentificeerd als een persoon die publiekelijk omwille van de zichtbaarheid van zijn zaak over inkomsten beschikt en dus kan worden afgeperst en dat het CGVS zelf stelt dat 93 % van de handelaars in El Salvador wordt afgeperst. Gezien de autoriteit van de UNHCR “Guidelines” heeft verwerende partij, door simpelweg te stellen dat de vervolgingsdaden ondergaan door verzoeker geen verband houden met de Conventie van Genève o.m. artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ook het profiel van verzoeker werd *in casu* niet op correcte wijze ingeschat door het CGVS in het licht van de algemene landeninformatie waarnaar het CGVS verwijst, zo betogen verzoekers. Onder verwijzing naar de UNHCR “Guidelines” inzake El Salvador (p. 31), stellen zij dat het profiel van verzoeker als bijzonder at risk moet worden beschouwd. Zij benadrukken dat verzoeker visser was in El Salvador, wat niet betwist wordt door het CGVS en dat hij bovendien is vervolgd geweest door de maras omwille van deze hoedanigheid. Het CGVS heeft ten onrechte artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet toegepast op verzoekers situatie.

Verzoekers betogen vervolgens dat uit de UNHCR “Guidelines” inzake El Salvador en de COI Focus “Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019 blijkt dat de corruptie- en de straffeloosheidsgraad in El Salvador bijzonder hoog ligt. Verder stellen zij, wat de motieven van de bestreden beslissing betreft dat het volgens het UNHCR Rapport Beyond Proof niet de rol van het CGVS is om zo goed mogelijk alle tegenstrijdigheden in een asielrelaas te zoeken en dat tegenstrijdigheden integendeel een indicatie kunnen zijn van een probleem in de manier waarop het interview werd geleid (UNHCR, *Beyond Proof. Credibility Assessment in en EU Asylum Request*, mei 2013, p. 37 en 110).

Na een theoretische betoog over het voordeel van de twijfel, stellen verzoekers dat niet betwist wordt door verwerende partij dat verzoekers vissers waren en als dusdanig een economische activiteit hadden. Zij stellen dat het dus meer dan geloofwaardig is dat verzoekers zelf afgeperst zijn geweest, vooral in een klein dorpje waar iedereen iedereen kent en waar het nieuws van de verkoop van de boot van verzoekers vader snel moest circuleren. Daarom moet volgens verzoekers het voordeel van de twijfel worden toegekend. Zij wijzen er ook op dat het CGVS geen enkele opzoeking heeft gedaan naar het gemiddelde inkomen van een visser die werkt op zee of in de mangrove, terwijl dit essentiële elementen zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers te beoordelen. Het CGVS meent dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers tot 1.500 dollar per maand konden verzamelen zonder dit standpunt enigszins te onderbouwen, zij het op grond van gemiddelde lonen van vissers in El Salvador.

Verzoekers betogen vervolgens dat zij als vluchtelingen moeten erkend worden, minstens op grond van het criterium (a) “*behoren tot een specifieke sociale groep*”, met name vissers/houders van een economische activiteit die geweigerd hebben hun medewerking te verlenen aan de mara en (b) als leden van een specifieke sociale groep, met name returnee. Onder verwijzing naar de UNHCR “Guidelines” inzake specifieke sociale groep; het UNHCR Procedurehandboek, een praktijkgids van EASO van april 2018 inzake de voorwaarden om te genieten van internationale bescherming; de COI Focus Salvador “Situation Sécuritaire” van juli 2019 en rechtspraak van de CNDA, betogen verzoekers dat zij als vissers een economische activiteit hadden omwille van deze activiteit werden afgeperst. Door hun vlucht hebben zij zich verzet tegen het gezag van de mareros en behoren bijgevolg tot een groep die als bijzonder at risk wordt geacht door het CGVS. Zij stellen dat het CGVS hun situatie vanuit dit oogpunt moet analyseren, wat niet is gebeurd. Met betrekking tot hun hoedanigheid als returnees, argumenteren verzoekers dat dit exclusief vanuit het oogpunt van de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet werd geanalyseerd door het CGVS, terwijl dit in hoofdorde vanuit het oogpunt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet had moeten gebeuren. Zij argumenteren voorts dat gedwongen returnees naar El Salvador een specifieke sociale groep vormen waarvan het vervolgingsrisico vanuit het oogpunt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht omdat gedwongen returnees als een groep met een onveranderlijk kenmerk moeten worden beschouwd, met name het feit in het buitenland te hebben verbleven en dus hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken. Zij wijzen er op dat het CGVS erkent dat een verblijf in het buitenland kan leiden tot afpersing omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf en dat het feit dat het een risico betreft en geen zekerheid geen reden is om te stellen dat dit geen gegronde vrees voor vervolging zou kunnen vormen. Minstens diende dit risico als dusdanig te worden onderzocht, wat de bestreden beslissing niet heeft gedaan.

Verzoekers gaan tevens in op hun hoedanigheid van returnees in geval van terugkeer naar El Salvador vanuit het oogpunt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zij argumenteren dat het CGVS heeft nagelaten om hun individuele situatie in geval van terugkeer te analyseren aangezien enkel algemeen beschikbare informatie over returnees in El Salvador wordt meegegeven, zonder deze *in concreto* toe te passen op de situatie van verzoekers. Onder uitvoerige verwijzing naar landeninformatie, waaronder de COI Focus “*Salvador. Retour au pays de ressortissants*” van 9 januari 2020, stellen verzoekers dat vermits de werkelijkheid van de aangehaalde vervolgingsproblemen niet wordt betwist door het CGVS, het vaststaat dat zij deel uitmaken van een specifieke doelgroep in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij betogen verder ook dat de situatie van verzoekers niet kan worden gelijkgesteld met de situatie van Salvadoranen die niet migreerden of zelfs

met hun situatie voor hun vertrek en citeren daartoe uitvoerig uit het Human Rights Watch rapport *“Deported to Danger”* van februari 2020. Zij besluiten dat verzoekers hoedanigheid van returnees wel een motief is voor het bieden van bescherming in hun hoofde en dat de situatie van verzoekers in geval van terugkeer niet correct werd geanalyseerd door het CGVS, aangezien hun specifieke situatie niet *in concreto* werd in acht genomen en de bestreden beslissingen enkel naar algemeen beschikbare informatie verwijzen.

Louter subsidiair voeren verzoekers aan dat hen de subsidiaire bescherming moet worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij voeren, onder uitvoerige verwijzing naar landeninformatie, aan dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op de situatie in El Salvador niet zozeer heeft te maken met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid ervan. Verzoekers wijzen erop dat volgens verschillende bronnen El Salvador een van de meest gewelddadige landen ter wereld is. Het geweld neemt er de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen en afpersingen is zowel gericht als willekeurig van aard. Verzoekers leiden hieruit af dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om hun burgers een effectieve bescherming te bieden.

Verzoekers vragen in hoofdorde hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- A. Stukken betreffende de individuele situatie van verzoekers
 - 1. Bestreden beslissingen;
 - 2. BJB-aanstelling.
- B. Algemene stukken betreffende de situatie in El Salvador
 - 1. VZW Nansen, « *Evaluation de la preuve en matiere d'asile: l'actualite depuis l'arret Singh et autres c. Belgique* », Nansen note 2018/03, maart 2018, p. 10;
 - 2. International Crisis Group (ICG), “*Life Under Gang Rule in El Salvador*”, 26 december 2018;
 - 3. Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), “*Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*”, september 2018;
 - 4. Human Rights Watch (HRW), “*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*”, 5 februari 2020;
 - 5. International Crisis Group, “*El Salvador's Politics of Perpetual Violence*”, 19 december 2017;
 - 6. Human Rights Watch (HRW), “*El Salvador - Events of 2018*”;
 - 7. OSAC, El Salvador – “*2019 Crime and Safety Report*”, 25 april 2019.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 27 april 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende informatie ter kennis wordt gebracht: COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekers leggen hun originele paspoorten en het originele paspoort van hun minderjarige zoon alsook hun originele identiteitskaarten, hun huwelijksakte, hun geboorteaktes en de geboorteakte van hun zoon neer (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 t.e.m. 5 en 7 t.e.m. 9 + stuk 11). Verzoekers tonen daarmee hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit aan, die niet betwist worden door verwerende partij.

Verder leggen verzoekers de beroepskaart van eerste verzoeker neer, waaruit blijkt dat verzoeker visser was in El Salvador, alsook een kopie van de vergunning voor een boot op naam van verzoekers vader, foto's van de boot en van de auto van eerste verzoekers vader. Deze documenten houden verband met verzoekers' verzoek om internationale bescherming, dat gebaseerd is op hun vrees voor de bendes in hun geboortedorp door wie zij afgeperst werden nadat zij de boot van eerste verzoekers vader hadden verkocht in november 2018.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Verzoekers vrezen in geval van terugkeer naar El Salvador gedood te worden door leden van bende MS 13 in El Espino in de gemeente Jucuran in het departement Usulután. Volgens hun verklaringen was eerste verzoeker visser in El Espino sinds hij veertien jaar oud was. Hij werkte samen met zijn vader die zijn eigen vissersboot kocht in 2010. Eerste verzoekers moeder kwam in augustus 2015 naar België, verzoekers vader volgde in juni 2016. Beiden kregen internationale bescherming in België. Eerste verzoeker nam de boot van zijn vader bij diens vertrek over en werkte verder als visser. Tweede verzoekster werkte voor hun huwelijk voor Movistar en in een restaurant; na hun huwelijk verkocht tweede verzoekster de vangst van eerste verzoeker en verkocht daarnaast ook vissen die door anderen waren gevangen. Verzoekers wilden al eerder naar België komen maar eerste verzoekers ouders kregen niet de nodige middelen bij elkaar om hem te laten overkomen. Eerste verzoekers vader probeerde toen al zijn boot te verkopen maar slaagde daar niet in bij gebrek aan interesse. Uiteindelijk lukte het eerste verzoeker om de boot van zijn vader te verkopen op 10 november 2018 voor 2.500 dollar. Verzoekers wilden naar België vertrekken maar op 15 november 2018 kwam A., *alias* E.P., naar verzoekers die hen vertelde dat de bende wist dat zij de boot hadden verkocht en dat zij bijgevolg vanaf dan elke dag 60 dollar moesten betalen. Eerste verzoeker betaalde het gevraagde bedrag gedurende twee weken, waarna hij met A. onderhandelde om een verlaging van het bedrag omdat zij dit niet konden blijven betalen. A. stemde uiteindelijk in om het afpersingsgeld te verlagen tot 50 dollar per dag, wat zij betaalden tot vlak voor hun vertrek uit El Salvador op 25 mei 2019.

Daarnaast halen verzoekers aan dat zij op 20 januari 2019 door enkele bendeleden, waaronder A. die gewapend was, werden tegengehouden toen zij op weg waren naar huis na een kerkdienst omdat zij de avondklok die door de bende MS was ingesteld niet respecteerden. A. hield het wapen op hen gericht, maar zijn kompanen zeiden dat zij verzoekers kenden en nadat A. zei dat dit de laatste keer was geweest dat ze na de avondklok buiten waren, konden verzoekers naar huis gaan.

5.3.1. In de bestreden beslissingen wordt geen geloof gehecht aan de beweerde afpersing vanaf 15 november 2018 waarbij verzoekers eerst gedurende 15 dagen 60 dollar per dag moesten betalen en daarna gedurende zes maanden tot 25 mei 2019 50 dollar moesten betalen aan bende MS. De belangrijkste reden waarom hier geen geloof aan wordt gehecht is dat het *“niet te geloven [is] dat verzoekers economische situatie toeliet om dergelijk bedrag met die frequentie te betalen tot aan hun vertrek”* omdat (i) uit eerste verzoekers verklaringen blijkt dat hij maximum ongeveer 400 dollar kon verdienen in één maand wanneer het een goede maand was en dit het totale inkomen was van beide verzoekers; (ii) dat eerste verzoeker niet consequent is in zijn verklaringen over wat hij precies verdiende per maand en het niet geloofwaardig is dat zij plots vanaf de afpersing 1000 dollar extra per maand verdienden enkel en alleen door harder te werken en dat de financiële steun van eerste verzoekers vader om lage bedragen ging zodat dit onvoldoende is om te verklaren dat zij dagelijks de renta konden betalen; (iii) de verkoop van de boot voor 2500 dollar niets aan de geloofwaardigheid van eerste verzoekers verklaringen kan veranderen omdat hij zelf verklaarde dat van het geld van de boot nog maar 100 of 200 dollar overbleef tegen de maand februari; (iv) eerste verzoeker beweert dat ze het geld van de verkoop van de boot op de bank wilden zetten maar hiervoor geen tijd hadden; terwijl tweede verzoekster verklaart dat zij het geld één dag na de verkoop samen op de bankrekening zetten in San Miguel en hiermee geconfronteerd eerste verzoeker zijn verklaringen aanpast; (v) verzoekers verklaringen over het innen van het afpersingsgeld niet samenhangend zijn nu eerste verzoeker tijdens het eerste interview verklaart dat er drie of vier verschillende gezichten waren die het geld kwamen innen en in het tweede interview twee personen, terwijl tweede verzoekster stelt dat het meestal dezelfde man was die dagelijks langskwam en soms C. maar dat zij de enige twee waren die naar het huis kwamen; en tweede verzoekster verklaart dat zij nooit zelf met deze personen sprak en eerste verzoeker altijd de renta betaalde; terwijl eerste verzoeker zich één of twee keer herinnert dat zijn echtgenote het overhandigde.

5.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers beiden tweemaal werden gehoord door het CGVS en daarbij uitvoerig werden ondervraagd over de voorgehouden afpersingen. Uit de notities van de persoonlijk onderhouden blijkt duidelijk dat verzoekers uitvoerig werden ondervraagd over hun inkomsten en uitdrukkelijk werden geconfronteerd met het feit dat de medewerker van het CGVS geen geloof hecht aan hun verklaringen over het afpersingsgeld dat zij moesten betalen omdat dit gezien het niveau van hun inkomsten niet mogelijk is. Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat het CGVS zelf aanhaalt dat 93 % van de handelaars in El Salvador afgeperst worden en dat het dus meer dan geloofwaardig is dat verzoekers zelf afgeperst zijn geweest, maar gaan verder niet in op de motieven van de bestreden beslissingen waarbij wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen dat zij gedurende 15 dagen dagelijks 60 en gedurende zes maanden vanaf 15 november 2018 dagelijks 60 dollar renta moesten betalen. Zo nergens in de bestreden beslissingen noch in de COI Focussen te lezen is dat 93 % van de handelaars wordt afgeperst in El Salvador en verzoekers verder geen bron vermelden voor deze stelling, blijkt wel uit de beschikbare landeninformatie dat afpersing één van de belangrijkste inkomstenbronnen van de bendes is in El Salvador en dat handelaars, maar ook vissers en landbouwers het slachtoffer kunnen worden van deze praktijken. In de COI Focus wordt hierbij gewezen op het feit dat afpersingspraktijken door bendes ook op het platteland zijn vastgesteld en dat ook vissers worden afgeperst (COI Focus *Salvador. Situation Sécuritaire*, p. 28). Evenwel kan hieruit de door verzoekers aangehaalde graad van afpersing niet blijken, noch dat elke handelaar of visser per definitie wordt afgeperst.

Na lezing van verzoekers' verklaringen, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat gezien hun inkomsten, het niet mogelijk is dat zij tot 1500 dollar per maand betaalden aan de bendeleden. Eerste verzoeker verklaart immers dat hij maximum ongeveer 400 dollar per maand kon verdienen in de maanden dat hij op zee viste en dat het iets beter ging toen hij in de mangrove werkte omdat zij toen tussen de 300 en 400 dollar verdienden. Hij voegt er ook aan toe dat het sommige periodes minder goed ging en dat ze toen maar 100 dollar verdienden (notities PO I eerste verzoeker, p. 8). Bovendien blijkt dat verzoekers' verklaringen niet consistent zijn met betrekking tot hun inkomsten. Waar tweede verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze slechts 60 dollar kon verdienen en soms zelfs maar 20 of 30 dollar, verklaart zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat zij soms 90 of 100 dollar verdienden.

Eerste verzoeker verklaart dan weer tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat zijn echtgenote gemakkelijk 100 dollar per dag kon verdienen en komt, geconfronteerd met het feit dat zijn echtgenote een veel lager bedrag noemde, niet verder dan te stellen dat zij misschien in de war was of niet goed meer wist wat ze verdiende (notities PO I, eerste verzoeker, p. 20). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart eerste verzoeker dat hij in een goede maand ongeveer 400 dollar per maand verdiende. Gelet op het feit dat verzoekers ook nog moesten zorgen voor hun zoon, is het niet

aannemelijk dat zij gedurende zes maanden 50 dollar per dag zouden betaald hebben aan de benedeleden. Zelfs indien kan worden aangenomen dat zij in het begin het geld van de verkoop van hun boot gebruikten om de renta te betalen, kan dit nog steeds niet verklaren hoe zij in de daaropvolgende zes maanden 50 dollar per dag zouden betaald hebben, te meer nu uit hun verklaringen ook blijkt dat hun inkomsten uit de visvangst sterk afhankelijk waren van externe factoren zoals het weer, en eerste verzoeker ook verklaart dat het werk in de mangrove zeer zwaar werk was en het nodig was om af en toe enkele dagen uit te rusten (notities PO II eerste verzoeker, p. 5). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers' verklaringen met betrekking tot hun inkomsten niet consistent zijn en dat zij deze bovendien in de loop van de procedure aanpassen waardoor zij geen duidelijk zicht bieden op hun inkomsten als vissers. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers geen ernstige poging ondernemen om de motieven in de bestreden beslissingen waarbij wordt vastgesteld dat gezien hun inkomsten het niet aannemelijk is dat zij dergelijk bedrag met dergelijke frequentie konden betalen, te weerleggen. De Raad wijst er op dat het aan verzoekers toekomt de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat zij daartoe in gebreke blijven. Immers door louter te stellen dat verwerende partij niet in twijfel trekt dat verzoekers vissers waren en dat het meer dan geloofwaardig is dat verzoekers zelf werden afgeperst, in het bijzonder aangezien zij in een klein dorpje woonden waar het nieuws van de verkoop van de boot van eerste verzoekers vader snel moet gecirculeerd hebben; weerleggen zij geenszins de pertinente motieven in de bestreden beslissingen en tonen zij niet aan waarom op grond van de hierboven gedane vaststellingen ten onrechte wordt besloten dat gezien hun inkomsten een dergelijke renta niet mogelijk is en bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent de afpersing die zij moesten betalen.

Verder stelt de Raad vast dat ook met betrekking tot het geld dat zij ontvingen van de verkoop van de boot van eerste verzoekers vader, verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen verklaart eerste verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat zij het geld wel op de bank wilden zetten maar dat zij bang waren om dat te doen en dit ook niet deden omdat zij er geen tijd voor hadden omdat zij al snel renta moesten betalen. Tweede verzoekster verklaart evenwel dat zij de dag na de verkoop het geld op de bank gingen zetten in San Miguel. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker, geconfronteerd met het feit dat hij het tegenovergestelde verklaarde van wat zijn vrouw beweert, niet verder komt dan te zeggen dat zij het geld toch op de bank gingen zetten maar dat zij ook een deel thuis hielden (notities PO II eerste verzoeker, p. 8). Daargelaten dat ook deze verklaring niet overeenstemt met wat zijn echtgenote hierover verklaarde aangezien zij niet vermeldt dat zij een deel thuis hielden; kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de vastgestelde tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot het geld dat zij ontvingen van de beweerde verkoop van de boot en bijgevolg ook van de afpersing die hier onlosmakelijk mee verbonden zou geweest zijn, ondermijnt. Verzoekers laten deze pertinente motieven in de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier volledig ongemoeid in het verzoekschrift. In het licht van hun verklaringen toont de door verzoekers neergelegde foto van de boot en het inschrijvingsbewijs op naam van eerste verzoekers vader enkel aan dat hun vader een boot bezat maar niet dat zij de boot verkochten voor 2.500 dollar noch de problemen die zij daardoor kregen met de benedeleden. De foto's van een auto waarvan verzoekers beweren dat deze van eerste verzoekers vader was zijn verder niet relevant voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming nu dit geen verband houdt met hun individuele vluchtmotieven en deze dan ook geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen.

Tenslotte blijken ook verzoekers' verklaringen met betrekking tot de personen die de afpersing kwamen innen en wie van hen betaalde onderling niet consistent te zijn. De bestreden beslissingen motiveren hierover op goede gronden het volgende: *"Over het innen van de afpersing zegt u dat er elke dag iemand naar uw huis kwam om het geld op te halen. U wordt gevraagd hoe veel verschillende personen er zo kwamen maar zegt dat u het totaal niet zou kunnen zeggen omdat u zo veel maanden moest betalen en u moe was van het werken, dat het er drie, vier in totaal waren, veel verschillende gezichten"* (CGVS 1917771 – 14.02.20, p.17). *Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en kunnen geen duidelijk beeld scheppen over de omstandigheden van de afpersing. Uw vrouw verklaart dat het steeds dezelfde man was die elke dag langskwam, namelijk A. of E. P..*

Zij geeft wel aan dat het heel soms iemand anders was, namelijk C., maar dat zij de enige twee waren die naar het huis kwamen. Tijdens uw tweede interview verklaart u dan weer dat het maar twee personen waren (CGVS 1917771 – 21.10.20, p.6). *Opnieuw een tegenstrijdigheid waardoor uw geloofwaardigheid in het gedrang komt.*

Verder verklaart uw vrouw ook dat ze zelf nooit met deze personen sprak en dat u degene was die altijd de renta betaalde (CGVS 1917771B – 21.10.20, p.8). *Wat betreft de overhandiging van het geld zegt u*

dat u zich één of twee keer herinnert dat uw vrouw het overhandigde. U verklaart deze tegenstrijdigheid door te zeggen dat zij het zich misschien niet goed herinnert en dat ze een trauma heeft (CGVS 1917771 – 21.10.20, p.6-7). Mocht uw vrouw echter effectief benadeelden betaald hebben mag toch van haar worden verwacht dat zij kan getuigen over dergelijke stresserende situatie. Het feit dat jullie ook hier tegenstrijdige verklaringen over afleggen doet verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.” Dat tweede verzoekster zich niet zou herinneren dat zij een of twee keer het afpersingsgeld zelf zou overhandigd hebben aan de benadeelden, zoals eerste verzoeker verklaart, kan niet worden aangenomen. Indien verzoekers daadwerkelijk elke dag werden afgeperst, kan gezien de impact en de angst die hiermee gepaard ging volgens hun verklaringen worden aangenomen dat tweede verzoekster zich dit zou herinneren en dit ook zou vermelden, in het bijzonder nu het volgens eerste verzoekers verklaringen dit uitzonderlijk was.

Gelet op het voorgaande komt de Raad tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde afpersing door MS 13 in El Espino. Bijgevolg zijn de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld en kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

5.3.3. In zoverre verzoekers zich ook beroepen op het incident waarbij zij na de avondklok werden tegengehouden door de benadeelden, kan de Raad slechts vaststellen dat de benadeelden hen uiteindelijk naar huis lieten gaan na een waarschuwing dat ze de avondklok moesten respecteren maar dat zij verder geen gewag maken van enige problemen die zij daarna zouden hebben ondervonden. De Raad stelt vast dat het om een éénmalig incident ging en, hoewel dit als bedreigend kan zijn ervaren door verzoekers, niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Ook wat betreft de beroving van eerste verzoeker op zee verklaart hij dat het éénmalig was en stelt de Raad vast dat hij zelf verklaart dat hij het eigenlijk niet wou vertellen *“omdat het hier geen invloed heeft”* (notities PO II eerste verzoeker, p. 8), zodat ook dit feit onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming. Verzoekers voeren in het verzoekschrift ook geen enkel element aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Wat tenslotte de door eerste verzoeker vermelde moorden in hun regio van herkomst betreft op een zakenman, een neef van zijn vader en een politiemann, blijkt nergens uit zijn verklaringen, noch beweren verzoekers, dat zij als gevolg van deze moorden problemen hebben ondervonden of werden geïsoleerd, of dat deze moorden op enige wijze verband houden met hun individuele vluchtmotieven. Bovendien stelt de Raad vast dat eerste verzoeker deze feiten situeert in 2016. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat deze feiten op hen betrekking hebben noch maken zij op grond van deze feiten een actuele gegronde vrees voor vervolging in hun hoofdte aannemelijk.

5.4. Verzoekers beroepen zich vervolgens op hun hoedanigheid als returnees om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers werden afgeperst of anderszins ernstig bedreigd door de bende MS 13 in Usulután. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij zouden geïsoleerd worden door de bendes. Verzoekers maken dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofdte aannemelijk op grond van het feit dat zij een verhoogd risico zouden lopen als personen die in het verleden werden afgeperst en niet betaald hebben of eerder anderszins ernstig bedreigd werden door benadeelden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers' verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verzoekers' betoog dat het risico in geval van terugkeer niet individueel werd onderzocht in de bestreden beslissingen, kan niet worden gevolgd, nu uit de motivering van de bestreden beslissingen wel degelijk blijkt dat een afweging werd gemaakt van de risico's in geval van terugkeer op grond van het feit dat verzoekers in het buitenland hebben verbleven en dat er geen elementen aanwezig zijn om te besluiten dat verzoekers louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland vervolgd zullen worden of blootgesteld zullen worden aan ernstige schade. In dit verband wijst de Raad er ook op dat verzoekers zelf verklaren dat zij niet specifiek gevisieerd werden door de bendes omwille van het feit dat eerste verzoekers ouders in België verblijven, terwijl de bendes hiervan op de hoogte waren.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met MS 13 en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers' betoog, onder verwijzing naar UNHCR "Guidelines" dat zij tot een specifieke sociale groep behoren van vissers/houders van economische activiteit die geweigerd hebben hun medewerking te leveren aan de mara dan wel returnees en dat zij geen toegang hebben tot doeltreffende overheidsbescherming is dan ook niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maken.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit

artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies, tonen verzoekers niet aan dat zij een individueel, reëel risico lopen om het slachtoffer hiervan te worden.

6.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat hun verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoekers zich beroepen op hun hoedanigheid als terugkeerders en hun verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen hierboven waarbij werd vastgesteld dat dat het loutere risico om met afpersing of beroving te worden geconfronteerd als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers aan te tonen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’)). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie “*COI Focus Salvador Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; “*COI Focus Salvador Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens

dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers brengen geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat de door verzoekers geciteerde bronnen (COI Focus, *El Salvador. Situation securitaire*, 15 juli 2019; International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2019; Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018* en Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019) allen in dezelfde lijn liggen van dan wel dezelfde bronnen zijn waarop de verwerende partij de bestreden beslissingen heeft gebaseerd en vooral betrekking hebben op de hoge moordcijfers in El Salvador en aldus niet aantonen dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerdde problemen met de bende MS 13 niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van

de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET